

9. szám.
Auguszt. 29-én 1863.

Megjelenik minden szombatnapon egy íven sokféle képpel ellátva.
Előfizetési ár: Egész évre jan.—dec. **6** frt., 6 óra jul.—dec. **3** frt., és három óra jul.—sept. **1** frt. **50** kr. — Előfizetheti minden pósthivatálnál és könyvárusnál. —
Kiadó hivatal: Pest, barátok-tere 7-ik szám.

XIV. kötet.

HOL LEGJOBB MOST?

Angliában, Angliában
Az ember most él hiában,
Még mostan sincs elég gyapot
S ez a legrosszabb állapot,
Ott nem jó nézni a napot.

Franciaiban, Franciaínál
Háboruban mit csinálnál?
A „gloire“ mind egy emberé,
S ki az ellenséget veré
Falábbal jó haza: c'est vrai!

Az olasznál, az olasznál
Rossz mulatság mit se használ:
Ott a szép új tartományok,
De bennük a sok zsványok:
Ottan jární sem kívánok.

A porosznak, a porosznak
Napjai lehetnek roszak:
Kifelé oppositíó,
Befelé meg reactió;
De már ez k.ty. portió.

Péterváron, Péterváron
Elég meleg volt a nyáron:
De közel van Sibéria,
Az embert hamar éri a!
Nem tetszik a libéria.

Lengyelhonban, Lengyelhonban
Lapot irnak alattomban:
Ha megcsipik a czikkirót,
Neki fordítják az írót,
S **öt** törlik ki; nem, mit irott.

Románia, Románia
Oda vágyni rosz mánia:
Adót exequál ott Kúza
S kinél nincsen elég búza
Még a bőrért is lehúzza.

Szomszéd ozmán, szomszéd ozmán
Még nálad se táboroznám,
Nem kapni évszámra zsoldot
Viselni folt hátán foltot,
S úgy szolgálni a félholdot.

Amerika, Amerika
Te is fából vaskarika:
Egy nemzet és tábor három,
Szabadság és szolgálárom.
Érted a tengert se járom.

Magyarhazám, Magyarhazám
Benned sincs öröm igazán.
De azért megsűgom titkon:
Mert másutt még roszabb, mint honn.
Csak azért legjobb most itthon.

Tallérossy Zebulon álmai Mexicóru.

Tekintedezs barátom uram!

Nagy benem ambitio! egisz nap azon török fejemet, milyen szip lene, milyen jo lene, ha mienk lene Mexico: egy kis aranyot termő tartomány. Lehetetlen, hogy egy kis hivataloska is ne teremne otanag számunkra, hat mig a sok confiskalt joszag donatio is neoacquistica utjan? Az ijszaka aztan azal alja rajtam boszut hogy mindig vele almodok Mexicoval. Az ijel azt almodtam, hogy in voltam Mexicoban a premier minister. Osztan a notabelok gyülisiben kelet nekem egy kis rendet csinálnom. Had vold otanag vörösriz-szinü, sargariz-szinü, vasfazik-szinü, mahagoni-szinü, diofa-szinü, krumplihaj-szinü, csizmatalp-szinü, irhabör-szinü s kimondhatatlan sok mas egyib szinü nemzetisig, a ki mind azt követelte, hogy a világ azt a subtilitast respectalja, a mivel az ő szine a masik ember szinitől különbözik, s különösen a premier minister minden nuancearol az emberi bőrnek megismerje, ki melyik a creol, a mulat, a mestiz, a quarteron, a quinteron, az albino, a fehérbe ojtot szerecsen, s a szerecsenbe ojtot rizszinü, s a mindenfile keresztezisen keresztülment hybridumok, azutan a whampták, az ohoholmák, az ayvayk, a toltekek, az aztekek, a tlaskalánok, a makoakánok s mas egyib tiszteletremilto mezitelen is felruházt polgartarsak.

Izs ezek mind külön-külön mind mas nyelven besziltek hozam, is aszt kivantak, hogy in mint ország miniszerelnöke velük mindenikel beszilgesek s a congregatioban legyen praeses. Az egyik nyelve olyan, hogy nincs bene egy csep consonans sem; csupa „Uo au ie aoa eui auau“; ez az egyik: — a másik csupa egytagu syllabakbol: „kip-kop-hip-hop-ted-ved-had-od“, — megind masiknal minden szomszid szo kadenziazik a masikal: „mumbo-dzsumbo, squorrakorra, ingum-bingum; — a negyedikben minden szo tele van „tl“ bettivel, ugy hogy mikor valaki beszil, mintha pitlire örlő malmot halanik kelepelni, — az ötödik meg olyan gazdasa-

gos, hogy kijön tizenöt bettivel: — stb. — stb. Izs ezek mind azt kivantak, hogy az övik emeltesik „fajuk irdekiben“ diplomatai irvinyre, izs hogy in velük azon correspondealjak.

„Jaj, tisztelt polgartarsak, ha in ezt a sok nyelvet mind megtudok tanulni, akor in nem vagyog bolond, hogy id legyen miniszerelnö, hanem megyek haza tudostarsasagi tagnak; azirt is a ki ideben larmaznyi akar, az menyen ki; a ki pedig nem irtete a mit montam, anak aszt majd sajátkezüleg megmagyarazom.“

Had ebül csak anal nagyob larma let, ök pedig sokan voltak, in magam pedig kevesen; had igy csak maratam a fenyegetisnil.

Azutan előaltak kiki a maga nemzeti viseletivel, azd kivanta mindenik, hogy in izs olyat felvegyek. No iszen megteszi ember azd a bolondsagot, egy napra, ketőre, propter tesiklasik: de köszönök in az olyan nemzeti viseletet, a hol a paszomantot egyenesen az embernek a meztelen bőrre stikolnak! Egyik aszt kivanta, hogy olyan holdak napok legyenek a zabrazatomra punktirozva, mint az ő ebrazatjan, masik aszt követelte, hogy az orom porcogojan keresztül engegyek lukat furnyi s egy nagy töviskes diszno halcsontot keresztül dugnyi rajta, mert neki ez a nemzeti viselet. harmadik aszt praetendalt, hogy a fülemet engegyem kifeszitetnyi tengeri csigabiga hijara, mint az övi van; a legszelidebnek se volt kiseb kivansaga; minthogy jarjak nemzeti meztlab.

Izs együt is valamenyien mind azt orditotak fülembé, hogy csak az öviki az egyedül elfogadható inditvány, ha pedig szaz közül egyet azt mondok hogy jo, a többi kilenevenkilenc lehuza fejemről a *scalpot*. Ere in is dübe gyütem; kitsigbeestem. Iekaptam fejemről parokát, odahajitotam nekik: „neszetek a *scalp*! osztozatok meg rajta!“

Izs azal felibretem. Jaj de örültem, hogy ithon vagyok.

Tallérossy von Zebulon.

SZÁZ ÉV MULVA!

Egy újzeelandi sportsman naplójából.

(Folytatása és vége.)

Hanem a miért utoljára is idejöttem; értve a szalonnacsemegézést; no abban találtam legnagyobb csalatkozásomat; a mi ideáloimtól elütött.

Mindennek oka pedig az állatkinzási és baromemancipáló társulatok izgágálgodása e földön. Bizonyos, doktor Perkinsius már ezelőtt száz esztendővel oda vitte a dolgot, hogy a majmokra kiterjesztette az egyenlőség elvét, mivel úgy járnak mint az ember; azóta több állatbarát publicista kiterjesztette az emberi egyenlőség theoriáját a békákra is, mivel ezek meg úgy usznak, mint az ember; csupán az a kérdés maradt még eldöntetlen, hogy vajon akkor is polgártárs-e már a béka, mikor még csak ebihal? Némelyek még tovább mentek, s azon szempontból indulva ki, hogy hány embert tiszteltek meg azzal a nevezettel, hogy „ló, ökör, szamar, disznó,” tehát ezek az állatok is mindnyájan emberi méltósággal és szavazatjoggal bírnak, s ezeket megenni anthropophagia!

Most meg épen arról disputálnak leghevesebben, hogy vajon a bolhákat megölni nem merő gyilkosság-e, miután tény, hogy azoknak az ereiben is gyakran emberi vér folyik.

Miundekeket előre kellett bocsátanom, hogy megértessem csodálkozásomat az olvasóval; mely meglepte érzékeimet, a midőn egy disznókereskedőhöz bevezettetvén magamat a kőbánya tájékán, melynek környékét egészen palotákká alakított disznóolak lépék el, a kiket is, hogy büzt ne terjeszsenek, mindennap otkolonban fűrosztenek, tehát az érdemes férfiutól azt kérdezém, hogy vannak-e jó kövér disznói? vannak, volt rá a felelet — Szeretnék belőlük enni friss szalonnát: mondék. — Tessék várni, felele ő, míg a kánikula bejön, akkor sok szokott szalonnájáról lemondani. — De nem várok biz én, mondék, hanem nekem mingyárt öljön le egyet. — „Leölni! kiálta fel a tisztelt férfiú. Ön bravóknak, gyilkosoknak tart-e itt bennünket, a kik a sertéseket meggyilkolják? Tudja meg uram, hogy a sertések az állatvédő-egylet oltalma alatt állanak, s azoknak a szalonnáját megenni csak akkor szabad, a mikor természetesen uton bevégzik az életet.

De köszönöm én az ilyen szalonnát!

Másnap szaladtam vissza Uj-Seelandba s azóta én is paraffinnal eszem a piritos kenyeret.

K—s M—n.

A nagy nap!

(Aug. 29. 1863.)

Ma van² tehát az az örömnep
Melyet megérni sohse hittem
Hogy még e testi hüvelyben
Meglássam élve itten
A mit meglátni már remélek,
Mire e lap a policziáról
Visszajön s a typographia
Érezkarjai alá tárul
Hogy kitűzve lássam a zászlót,
Az örömfát felbokkrétázva
Narancs és boros palaczkokkal,
Arra az ujdouuj házra,
Melyet akademia palotájának
Fog hini az utókor egykor.
Poéták, ígyunk erre nagyot!
(Ez ugyan nem kadencia,
de, mint helyes indítvány, el-
fogadtatik. Szerk. és Főmunkat.)

Mivel tartozom.

Pestmegye egykori közkedvességű alispánja és országgyűlési követe Sz. M. a forradalom óta orvosi tanulmányokat végzett s a szegény embereket ingyen gyógyítja, a miből aztán a népmonda támadt, hogy Sz. M. halálra volt ítélve, de olyan feltétel alatt kapott kegyelmet, ha életében tizezer parasztot meggyógyít ingyen; akkor aztán szabad lesz megint abbahagyni a doktorságot s visszaállni alispánnak.

Egy jámbor pilisi földész még sem akart egészen megnyugodni ebben a közhitben s miután két gyerekét a torokgyikból, feleségét a negyednapos hidegből kigyógyította a doktor alispán, lelkére vette a dolgot, s megkérdező egész tisztelettel, hogy „hát már most edes tekintetes uram, mondja meg, hogy *miel tartozom*.”

Sz. felel rá phlegmával: „tartozik kend bizonyosan az idei portával a Steuereinnehmanek, a pálinka árával a zsidónak, a papbérreler tiszteletesnek.

— De a tekintetes urnak mivel tartozom.
— Vagy úgy? Nekem semmivel.

A sikerült népünnep.

Rég kellett volna az alföldi inség enyhítésére ezt a népünnepet rendezni, miután csalhatatlan számítás szerint, a mikor Bécsben népünnepet rendeznek, olyankor három napos országos eső szokott bekövetkezni.

Három ezer akó sör.

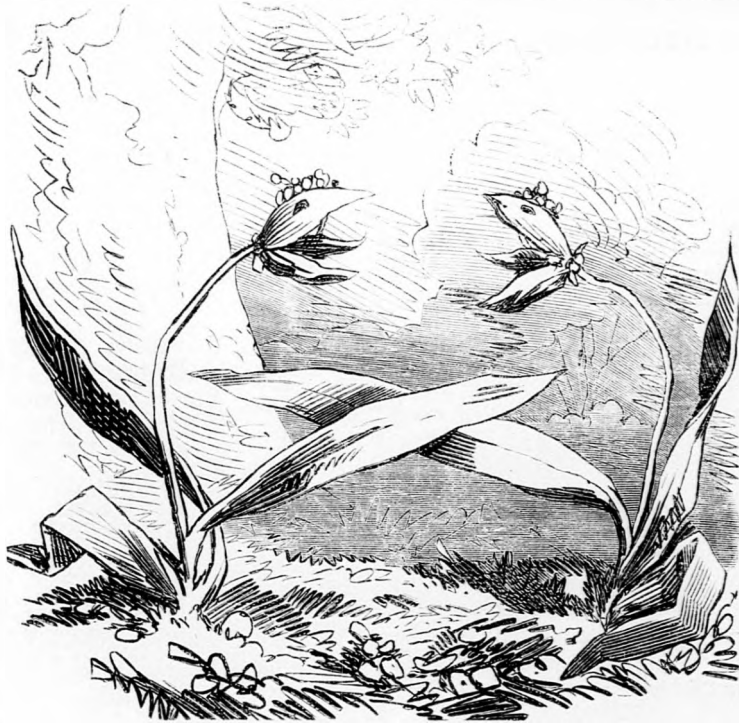
Három ezer akó sört ittanak meg
 A derék bécsi rokonok
 S hogy sört ivának és nem vizet, ez az,
 Mit én bennük magasztalok,
 Mert hogy ha annyi vizet innék
 Egyegy ünnepe napon mindég
 A sok fellelkesült vendég,
 Az alföldi szárazságot
 Még permanenssé tennék.

A d o m á k.

— *Baráti viszony.* Egy katonatiszti-inas kérdezi a másikat, hogy jön ki úrával? „igen pompásan” feleli emez: „egészen baráti lábon állunk egymással, — mindennap kiporoljuk egymás kabátját, avval a különbséggel, hogy az enyim mindig rajtam van olyankor.”

— Egy társaságban, hol az 1848-ki francia zavarok és az orleánsi hercegről vala szó, bizonyos delnő olvasottságát akarván tanusítani, mondá: „az orleánsi herceget nem ismerem, de leányáról, az orleánsi szüzről már igen sokat olvastam.”

Napoleon herczeg és Aumale herczeg

végre mégis találkoznak Londonban s összemérik kardjaikat. De csak az udvari kertben, mint *gladiolus* hagymák.

Muravieff erősítéseket kapott.

A nagy rigorosum.

Professor Louisius. Domine Koff Menzi. Feleljen ön nekem a világtörténetből, miként oldatott meg a keleti kérdés?

Studiosus Koff Menzi. Összeröfentek négyen egy ellen; sok lud dísznót győz; török, frank, angol és olasz katonák sok babért, de nagyon kevés salátát arattak Krimióban, az emberhus nagyon olcsó volt, a marhahus pedig drága, végre, midőn Széstopolnak két első syllabáját már bevették

Professor Louisius. Valde bene; tessék leülni. Feleljen sequens, Domine Anton Nelly, miként oldatott meg a római kérdés.

Studiosus Koff Menzi (sugva Anton Nellyhez.) Ugyan jó, hogy téged állított fel, mert már tovább nem tudtam. En szépen megmenekültem.

Studiosus Anton Nelly. Minekutána boldog új esztendőket kívántak volna egymásnak, igen meleg nyár következett, hanem ez semmi sem volt a következő esztendei télhez, a mikor két hónapig kívülbelül fűtőték Gaétát. Mikor ez is megvolt, akkor valaki elkiáltotta magát „o Roma, o morte!“ erre aztán annak a bizonyosnak meglőtték a lábát; az olaszok pedig, a kiknek választaniok kellett e kettő között; „vagy Róma, vagy halál“

Professor Louisius. Praestanter! Tessék leülni. Sequens feleljen. Domine da Alta Porta. Hogyan oldatott meg a szerb kérdés.

Studiosus Anton Nelly. (Súgva.) De jó, hogy leültetett, egy szót sem tudtam tovább.

Studiosus Alta Porta. Miután Luka Vuka bimbasivá kineveztetett s a törököknek megengedték fakö-pönyegeket építeni köbül az országuttra; a szerbek nagy sereget gyűjtöttek Belgrád körül, s azt megint haza eresztették, később azonban kétszáz ezer puskát kaptak, a mikről későbbben kisült, hogy vasuti sinek, ezeknek segítségével

Professor Louisius. Bene, praestanter! Tessék leülni. Feleljen sequens Domine Gorcs, miként oldatott meg a lengyel kérdés?

Studiosus Alta Porta (súgva.) Én is szerencsésen megmenekültem; ugyan nem tudtam volna már tovább.

Studiosus Gorcs. A Szentpétervárról kibocsátott *tiz napos* utalvány a lengyelek által prolongáltatott *tiz* hónapra; Párisban Londonban olyan böven vesztegették a tintát, mint Varsóban, Vilnában az embervért, hat pont is küldetett Pétersburgra, a mikhez ott commákat ragasztottak, s lett belőlük semicolon. Ismétlése ama historiai mondatnak: „térj ki! mert ha te ki nem térsz nekem, majd én térek ki neked.“ Végre mikor már a lengyelek nagyon föl voltak bízattva, s a muszkák nagyon felbőszítve, akkor. . . .

Professor Louisius. Bene. Excellenter. Habet eminentiam. Üljön le. Sequens Marcus Bis respondeat. Quomodo soluta fuit quaestio Teutonica, seu Alemanica?

Studiosus Marcus Bis (fejét vakarva, társához.) No már te is megmenekültél; de már most *súgjak* ám!

C s ü g g e d é s.

Föl venném a lantot
S letenni kell.
Mert összetört — s a szív
Zöngelmivel . . .

A fellegekbe tört
Sasképzetem
Remélve, hogy lesz majd
Nagy érdemem.

Költészetem gyöngy és
Harmat vala,
Minden során Amor
Mosolyg — maga.

Tanítám szeretni
Hőn a hazát,
Ismertetem Tokaj
Lángzó borát.

És mind ezek helyett
Mi lett bérem?
Minden ember került
Az utfélen.

S ha felkeresém az
Ujság lapot
Szerénységem itt is
Ugyan kapott.

Fölvennem a lantot
S letennem kell —
De hát a kaptát már
Hogy vegyem fel?

O—th. L—s.

A d o m á k.

— *Még egy maecenas.* „Fiatal barátom, ön egész nyáron át, minden genirozás nélkül nyári lakomba tartózkodhatik; — oly nyugalmas, ligetes és kies helyen fekszik az, mely ugyszólván a költészetre lelkesít, mondá igen leereszkedőleg egy magas ur a magyar íróhoz.“ A legnagyobb örömmel elfogadom méltásd kegyes ajánlatát“ köszöni az író — „és mellesleg nemde arra is fog ön ügyelni, hogy gyümölcsöcsimet el ne lopják?“

— A Szt-Háromság bányánál lakott egy ör, leginkább a végett, hogy téli időben éjszakánkint meleg szobával várja a bányászokat, kiknek egymás jöttére sokszor órákig kelle várakozniok.

Feltűnt az a legénység előtt, hogy az első mindig felkötött állal találják az öreget.

Hosszas idő mulva azt kérdi tőle az egyik bányász: „Ugyan Józsi bácsi, kendnek tán a foga vagy füle fáj, hogy valahányszor jövünk mindig fel van kötve az álla?“

Nem fáj bizony nekem öcsém; hanem mert állomban beszélni szoktam, azt pedig restellem; azért kötöm fel az államat, hogy ne beszélhessek!

— *Nem részeges.* Egy hórihorgos ujjonez jött a huszárezredeshez. „No legény, csak nem vagy részeges, kártyás?” „nem, ezredes uram” — „de csak nem vagy oly gyáva, hogy el nem birmál egy kis pálinkát?” — „hát ha egy akó volna is, ezredes uram.”

— „Mit mivel ön? hiszen orromat feketére festi, holott az én orrom nagyon fehér.” — „Bocsánatot kérek kisasszony, az az árnyék, mit orrának vetni méltóztatik” — „mit? árnyékot vet? hogy lehetne az? az egész nemesi családunkon semmi folt sincs, nemhogy árnyék volna; — a nemességnek nincs árnyéka.”

Szerelmi pampuskák.

I.

Egy volt szívem a tieddel,
Hón szerettük egymást nagyon
Boldog valánk — a nélkül, hogy
Tudtuk volna mi a vagyón.

Boldogságunk soká tartott,
Megértők mi egymást szépen;
Sokszor jártam hozzád estve,
Sokszor átbuktam a résen.

S ha panaszra fakadt ajkam,
Te addig békét sem hagytál,
Mig volt mit rejtsem méhében,
Egy kulaes és pecsenyés tál.

De mint az ember halandó
Ugy elmúlt az én szerelmem
Írántad, — mert óh! kenyetlen
Elzsiroztad a *mellényem*.

II.

A minap hogy találkozáink
Szívem önként felderült volt
Mert, hogy is ne, azt ígérted
Hogy estve „légy ott” lesz a bolt.

A boltot Merkur isten ur,
Csak azért is hozta létre,
Hogy : legyen mit adni, venni
Hogy : ragadjunk benne lépre.

Szép asszony volt a boltosné
Ki ne vett von' tőle csókot
Pedig ő ezt megígérte
Mihelyt becsukja a boltot.

Jött az estve . . . mentem én is
Szívszakadva — boldogultan
S a mint épen átkarolnám
A vén boltos oda toppant.

Rőf, vagy mi volt a kezébe
De mig azt marokra kapta
Ugy kiugrék, hogy sebtembe
Ott szakadt a frakkom farka.

O—th L—s.

A hírhedett londoni lélekidező és jós

Zadkieh arczképe a kihez még a parlamenti tagok is eljárnak jövendőt mondatni, s a ki egy journalistát beperelt azért, mivel őt charlatánnak merete nevezni, s az angol jury elítélte a — journalistát husz shilling birságra.

Különben ezt a képet megfordítva is lehet nézni.

A paprika.

Olvassa egy bécsi ember a Lloyd hirdetőményei közt Bácsvármegye hivatalos árlejtési fölhívását a rabok élelmezése felől; a hol le van írva mindennap micsoda ételt kell a raboknak kapni? mennyi ingredientia kell mindegyikhez? végül minden ételhez $\frac{1}{100}$ *messzely paprika*. — Szalad vele mingyárt egy ismerős vezérczikkiróhoz: Tahabenz! A magyar barbarismus! Itt van ni, hivatalosan elismeri a vármegye, hogy a szegény rabokat $\frac{1}{100}$ *messzely paprikával* „verschärft” börtönben tartja nem és kor különbség nélkül.

Szerencsére a szerkesztőnek, kinek a philippica volt szánva, akadt annyi ethnographiai tudománya, hogy átlássa, miszerint a paprikaevés nem külön ítéletileg kimondott büntetés neme, hanem a börtöni élet s az égalji viszonyok által parancsolt egészségügyi szabály.

Hazafiui keserv.

Hogy rólunk egy szót sem szóltak
Azon semmit sem csodálok;
De hogy magyar bort sem ittak
Már azért apprehendálok.

Ama bizonyos csizmadia és felesége kérdései és feleletei.

— — A Széchenyi-hegyen egy hordó víz 1 frt 50 kr, egy hordó bor pedig 3 frt. Már most aztán tessék valakit kárhozatni azért, ha inkább bort iszik mint vizet!

— — Ugy hallatszik, hogy Pestvárosa a lipótvárosi basilica udvarán termő füvet egyik építéstől a másikig árendába szándékozik kiadni.

— — Furesza nép ez a francia irófele! Nem tudja már hogy miről írjon? Most tudós professor Renán megint abba fogott, hogy az apostolokat dolgozza ki regényeknek; már van is szerződése könyvtárossal. A párisi közönség pedig szörnyen kap rajta. A „Jézus élete“ című munkája ugyanezen tudósnek négy kiadásban elkelt fél év alatt. Párisban divatba kezd jönni a vallásosság. (Ezen az uton talán még majd mi hozzánk is elterjed.)

— — Miért hitték a francziák, hogy a frankfurti congressus ő ellenük van intézve? (Azért, mert a nagy banketten csupa francia ételek voltak feltálalva, és így a kések és villák csupa francia húson és velőn jártak keresztül.)

— — A Körner ünnepély költségére egy német fejedelem, ki egyszermind költő is, egy ódát ajándékozott. (Hát akkor egy szegény közönséges poéta mit adományozzon?) Aránylag egy epigrammot.

— — De már csakugyan igaz lesz, a mit Kakas Márton megirt versben, hogy az ördög meghalt s örökösei felgyújtották a poklot; mert nem csak az Aetna, hanem a muzsjai hegy is tüzet kezd okádni, s a szathmári rónákon megrepedez a föld s forró gőzt lövell ki. (Ejnye nem hagyhatná ezt télire? majd mikor ugy is kevés lesz a szegény embereknek a fűtőszere; akkor jó volna, ha csak kemenczét kellene fölibe rakni s az meg befűlnék magától.)

A b s u r d u m.

X ur, ki azt hiszi magáról, hogy aristocrata a minap megtámadtatván, hogy ő is bugyogót hord, azt felelé:

— Eh, mit? most már csak a *sansculotteok* hordanak még magyar nadrágot.

Tehát a „*nadrágtalanok*“ (sans culotte) hordják a nadrágot.

Quod esset demonstrandum.

Egy tudós bebizonyítá, hogy a szivárvány színei közül a sötétzöld csaknem azonos a feketével, a sárga szín pedig csaknem ugyanaz, a mi a fehér

És így fehér=sárga
zöld=fekete
veres=veres.

A magyar fehér veres nemzeti szín csaknem azonos a nagynémet aranyveres fekete színekkel.

Kedves barátom Olympfy Apolló!

Leveledre válaszolok. Mindjárt gondoltam, hogy sokan szeretnének osztozni szerencsétlenségemben. Látod a „Hölgyfutár“ is hogy megirigyelte sorsomat, csupán azért, mert az ő „Császárfürdői album“-át, (melyben pedig a sajtosok oly nagy kárt tettek), senki sem térítette meg neki. De a dologra. Te Auflag fogyasztási tanácsot kérsz tőlem, ki nálamnál ehez százszorta jobban értesz? Oh kérlek ne hizelegj. Igen jól tudom, hogy te minden délben el szoktad fogyasztani Auflagodat. Kedves barátom, te olympi lángész! valóban megsegényenitesz azzal, hogy tanácsért fordulsz hozzám. Ritka tünemény most e szerénység, midőn minden kezdő firkoncz legalább is Shakespeare szellemét hiszi magában rejleni. Egyébiránt ugyis tudom, hogy szavaimat csak akkor követnéd, ha azt mondanám, hogy végy ki egy százas bankót a Luggellárisomból s tedd el. De ezt nem mondom, mert bolonddá tartanálak. Ezért, kedves barátom, legjobb lesz ha a mostanában jól pénzelő divatlap-szerkesztőket kéred fel, — ezek ugy sem fizetnek soha mással mint dicsérettel vagy jó tanácssal. A gőzhajós urakhoz ne folyamodjál, mert őket én már ugy is felboszantottam s gyanus lenne ha egymásután két transport költemény semmisülne meg. Még paragraphust csinálnának rá, hogy verseket gőzhajón szállítani többé nem szabad. S mi lenne akkor belőlem jövendőre, ki még legalább is tiszter szeretném megsemmisíteni verseimet? Ebben a rosz világban ugy sem érhetnek másként többszöri kiadást. Isten vedd kedves barátom. Mondd meg princzipálisodnak Tallérossy Zebulon urambátyámnak, kinek iródiákja vagy, hogy valami bolondot ne közöljön rólam az „Üstökös“-ben, mert ő kegyelmétől ugy kell félni mint a tüztől. Fogadd üdvözlétét hü lantos társadnak

Balogh Zoltánnak.

Kétszer megszökött férj.

= Rosnyó vidékén egy kocsmáros nejét nagy iszákosságaért megütlekeltvén, ez védőleg e szavakkal támadt a férjére: „Miért ütöl engem? — ivással neked kárt nem okozok, mert a mennyit a hordóból megiszom, helyette belé annyi vizet töltök. Ezen iszákos asszonynak e kocsmáros már második férje volt, az első férje több év előtt, nejétől szabadulni akarván, elbujdosott; s hosszas körlevelezés után sem jelentkezvén, így jutott a második férj e drága nő birtokába. — Történt azonban, hogy ezen második házasság után egy pár évvel az első férj haza érkezett, ezt meghallván a második férj; sietve megy hozzá és 500 forintot ígérve kéri, vegye vissza a nejét, ugy is elsőbb joga van hozzá; — ezen ajánlattól megijedvén az első férj ujonnan elugrott. — E becses nő azóta már meghalt, s ezt csak a végett tudatjuk, hogy ha netalán ezen lap a bujdosó első férj kezébe kerülne, annak elolvasása után bátran haza térhet.

Laptulajdonos és főmunkatárs: JÓKAI MÓR.

Felelős szerkesztő: DIENES LAJOS.

Lakása: Pappnövelde-utca 1. sz. II. emelet.

Nyomatott Emich G. magy. akad. nyomd. Pesten 1863.

(Barátok-tere 7-ik szám.)

Rajzolja: Jankó J. — Metszi: Pollák.